

DEMET IŞIL YILMAZ

MECBURİYETSİZ

“Kazanmanın anahtarı
yapmak zorunda **kalmadıklarındadır.**”

DESTEK YAYINLARI: 1384
ANLATI: 6

DEMET IŞIL YILMAZ / MECBURİYETSİZ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Cansu Poyraz Karadeniz
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Ali Gökçe Yılmaz - İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Aralık 2020
2. Baskı: Ocak 2021
3. Baskı: Şubat 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-024-6

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

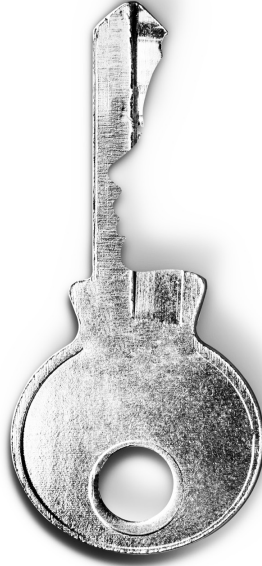

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

MECBURİYETSİZ

“Kazanmanın anahtarı
yapmak zorunda kalmadıklarındadır.”

DEMET IŞIL YILMAZ

GERÇEK BİR HİKÂYE

Oğlum Ali Emir Yılmaz'a...

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA / 9

ÖNSÖZ / 11

“Kamyonum çeker 20 ton, gönlüm çeker Paris Hilton!” / 13

“Uzaktan kusursuz, tanıdıkça lüzumsuzsun.” / 17

“Bir ihtimal daha vardı, felaket oldu!” / 21

“Gittiğim yol yol değil de manzarası çok hoşuma gitti!” / 25

“Kapılma rüzgârıma toz olursun, geçme yanımdan âşık
olursun!” / 29

“Halimiz itten beter, keyfimiz paşada yok!” / 33

“Biz kimseyi yarı yolda bırakmadık,
onlar kendileri indiler.” / 35

“Sen evimde güzel bir eş, ben gişelerde çilekeş.” / 39

“Yaşadığım falan yok, sadece ölmezden geliyorum.” / 43

“Martılara seni anlattım, suratıma sıçtılar!” / 45

“Âlem kaşar olmuş, tost yapan yok!” / 49

“Dar geliyorsun artık dar, başkent olsun neye yarar?” / 53

“Seni çekeceğime el frenini çekerim, yüreğim yanacağına
lastikler yansın.” / 57

“Azrail bile ayağıma gelecekse sen neyin tribindesin?” / 61

“Otopsi istiyorum, hayallerim kendi
imkânıyla ölmüş olamaz!” / 65

“Kader satılmıyor ki iyisini alalım!” / 69

- “Otobanda sessiz bir hayat, seni sevende kabahat.” / 73
- “Ölüme gidelim dedin de mazot mu yok dedik?” / 79
- “Sen kalbimde batan güneş, ben yollarda çilekeş...” / 83
- “Adımı avucuna yaz, beni hatırladıkça avucunu yalarsın!” / 87
- “Dünyayla nişanlı, ölümle sözlüyüm.” / 89
- “Bir konum at da mutluluğun yolunu bulalım...” / 93
- “Benden sana bir akıl, aklın varsa tek takıl!” / 97
- “Doktor değilim, ama hastam çok!” / 101
- “Cehennemde mevsim yok güzelim,
ateşlerde yanacaksın!” / 105
- “Şoförün bahtı kara, muavinin gönlü yara.” / 109
- “Ölürsem kabrime gelme, sıkışırız.” / 113

Mücadelesi Çok Güzel Olacaklar İçin:

Kanser ile Mücadelede Kullandıklarım ve Ritüeller / 117

Güç Duruşu / 119

Kan Değerleri ve Bağışıklık İçin Yiyecekler / 120

Mide Bulantısı İçin Kür / 121

Kemoterapi Ödemini Yok Eden Su / 122

Kemoterapi Sonrası Saç Kürü / 123

Kemoterapi Sonrası Kaş ve Kirpik Kürü / 124

Kemoterapi Beslenmesi / 125

Kemoterapi ve Tedavi Sonrası Nemlendirici / 126

YAZAR HAKKINDA

Demet Işıl Yılmaz, 25 Ağustos 1988 tarihinde Fatih'te dünyaya geldi. İlk ve ortaöğretim ile liseyi Antalya Koleji'nde tamamladı. Müzik prodüktörü bir baba ve muhasebeci bir annenin ikinci çocuğu olan Yılmaz, kendisi gibi medya dünyasında yönetici olarak çalışan ablasının izinden giderek İstanbul'da Medya ve İletişim Sistemleri okudu.

2005 yılında üniversite hayatıyla eşzamanlı başladığı kariyer yolculuğuna Kanal D, Kanal 7 ve ATV gibi birçok ulusal kanalda editör ve yapım koordinatörü olarak devam etti. 2009 yılında mezun olduğu üniversiteden sonra aldığı "Video Yapımcılığı" eğitimiyle beraber Doğan Online video servislerinin başına geçti.

Türkiye'nin ilk kadın video programcısı olan Yılmaz, *Hürriyet* ve *Hürriyet Web TV*'de çalıştı, anne olmadan önce Mynet.com lifestyle servislerinin genel yayın yönetmenliğini yaptı. Yılmaz, çocuk sahibi olduktan sonra bir sene ara verdiği kariyerine, Youtuber ve ajans sahibi olarak devam etmektedir. 2013 yılında kendisi gibi medyacı olan ajans sahibi eşi Ali Gökçe Yılmaz ile evlendi. Ali Emir Yılmaz adında bir evladı ve bileğinin hakkıyla kazandığı zaferleri vardır.

ÖNSÖZ

Benim için hayat, kamyon arkası sözlerindeki deneyim kadar yol gösterici, bir filozof öğretisi kadar da derin bir yer. Bazen çok çeşitli şehirlere seyahat eden bir otobüs gibi, bazen de devamlı yerinde meditasyonlarla kendini bulmaya çalışan bir guru gibiyim.

Yolculuğum başlayalı 31 sene olmuş. Kanser teşhisi bu yolculukta durmamı ve bir guru gibi davranmamı sağladı. Bu süreçte hayatımda ailem, arkadaşlarım ve canım oğlum ile birlikte yıkılmayı, yorgunsak soluklanmayı, iyiysek hızla koşmayı, çoğu zaman kendimize ders çıkarmayı, değişmeyi ama bazı konularda değişmeden duvara çarpmayı öğrendik. Adı kötü olan bu hastalıkla beraber inanılmaz coşkulu bir yaşam mücadelesine girerken derin hesaplar da yaptık.

Bu kitap, aslında gencecik olduğunu hisseden bir kızın başına gelenleri, evliliğini, iş hayatını, aile hayatını, sosyal medyayı, kanser olduğunda anladığı ve bambaşka bir kadına dönüştüğü yolu anlatıyor.

Bu yolculuk ve yol sadece bana kalmamalıydı, çünkü hepimizin hikâyesi benzer... Yazdığım satırları okurken ben de buyum diyeceğinizden, bir arkadaşımı bir arkadaşınıza benzeceğinizden, kocanızı kocama benzetip “Ya bu bile yedi yılı devirmiş!” diyeceğinizden çok eminim. Çünkü öteki olduğum için başıma bunlar gelmedi, ben sizden biriydim.

Bu süreçte yoluma eşlik eden herkesi içsel dünyama, Youtube olmamdan ve zamanla bir Instagram fenomenine dönüşmemden dolayı videolarımla ortak etmeye çalıştım. Ama herkesin bildiği gibi: “Söz uçar yazı kalır.”

Uçmasın diye kaleme aldığım bu yazıların, tedavim bittiğinde beni mecburiyetlerimden kurtaran ve “Mecburiyetsiz” yepyeni bir Demet yapan güzel anılar olarak kalmasını diliyorum.

İyi okumalar...

**“Kamyonum çeker 20 ton,
gönlüm çeker Paris Hilton!”**

Sımsıcak güneş, ıslıl ıslıl deniz, saç savuran ılık bir rüzgâr... Aylardan ağustos, ben gelmek için sabırsızlandım mı yoksa çok mu bekledim bilinmiyor. O zamanlar ultrason yok tabii, cinsiyetim belli değil. Perihan Abla’yı deliler gibi seven Şakir’i bekliyor ailem. Galatasaray bayrağı açılmış, belki futbolcu olacak, belki işadamı... Adım belli, sayemde babam bu ailenin son erkek ferdi olarak kalmayacak, soyadı sürecek. Bir ablam var, benden dokuz yaş büyük, Şakir’in aslında Şakir olmadığını, beklenen bebeğin erkek değil de kız doğduğunu öğrendiği an eline kâğıdı kalemi alıp anneme şöyle başlayan bir mektup yazıyor:

“Üzölme anne...”

Biz bu cümleyi 31 yıllık hayatımda onlarca defa daha kurdük. Annemle babam ayrılırken, annem kanser olduğunda, ölü bebeğimi doğurduğumda, kanser olduğumda... Belki de ben dünyaya gözlerimi açar açmaz ilk cümle bu olduğundan mıdır bilinmez, hayatımda hep “Üzölme anne” ile başlayan cümleler oldu.

Birbiriyle trafik ışıklarında bile karşılaşacaklarını düşünmediğim bir anne ve babanın erkek beklenen kızı olarak işte böyle dünyaya geldim. “Keşke o günlerime dönsem de kaderin çizildiği o yeri değiştirsem” dediğim çok zaman oldu. O dönüğü nerede başladı bilmiyorum ama ben aslında muhasebeci bir babanın kızıyken doğumumla beraber müzik prodüktörü bir babanın kızına dönüştüm. Babam kendisini kurtarmak istemiş olacak ki dünyada yapılmayanı yapmış ve ev hanımlarının, düğünlerin, kınaların yıllar boyu vazgeçemeyeceği “Mezdeke”yi yaratmıştı.

Çoksesli bir koro gibiydi ailemiz, dönemin gençlik dizilerini izleyen ablam, Sezen Aksu’nun yanından Bahçelievler’e gelip, yemek yerken silahını masaya koyan babam, otoriter olsa da bulunduğu yerden memnun olmadığını buram buram hissettiğimiz annem, kapı aralığından içeri kaçan ve ablam kardeş istiyor diye ben doğmadan önce sık sık bizim evimizde kalan yan komşumuz Damla...

Bu çokseslilikten olsa gerek, o dönemlerde elime bir deodoran şişesi alıp ben de çoksesli işler peşinde koşardım. Her gün kendime haber bülteni hazırlar, evde onu sunar, babamın eve geldiği nadir günlerde de beni de stüdyoya götürmesi için yalvarırdım.

Yine o ender günlerden biriydi, babam erken gelmişti. Her ne kadar eve geldiği için çok sevinsem de o geliş berbat bir bi-tişe döndü; silahlar çıktı, çek defterleri havada uçtu ve ben annemle babamı ilk kez bu kadar yakın ve birbirlerine dokunurlarken gördüm. Dokunmayla itmenin farkını, insanların birbirlerine yalnızca kavga ederken değil severken de dokunabileceğini, silahların bir evde asla olmaması gerektiğini ve mutluluğun parayla bir ilgisi olmadığını yıllar sonra anladım. Fakat artık çok geçti, tıpkı boşanma tarihi gibi...

Annem ve babam boşanmıştı. Biz Antalya'ya yerleşmiş, çok-sesli ailemiz yok olmuş, annemle birlikte yapayalnız kalmıştık. Ablam boşanmadan kısa bir süre sonra kendi özgürlüğünü ilan etmiş ve üniversiteye gitmişti, bense annemle beraber küçük dünyamızın büyük ikilisi olarak zorluklarla dolu yaşantımıza devam etmiştik. Büyüdüm, büyürken parayla sınanmadım belki, her şeyim vardı ama aileden ve sevgiden eksik olarak büyüdüm. Benim için baba, istediğimi alan biri, erkeklerse amiyane tabirle şiddet eğilimli, “koydu mu oturtan” varlıklar oldu. Benim annem de diğer tüm anneler gibi hep vericiydi, benden ve ablamdan başka hayatı yoktu, ama bizim böyle olmamamız için elinden geleni yapardı. Hep çalışmamızı, kendi ayaklarımızın üstünde durmamızı isterdi.

“Ben yaptım siz yapmayın” lafları yoktu annemin hayatında. Bunun yerine “Ben yapamadım ama siz yapın” vardı. Bu yüzden yaptığım hatalar karşısında pişman olmayı keşke demeye hep tercih ettim. En nihayetinde hayat hatalar ve onlardan çıkardığın derslerden oluşuyordu ve ben yaşıyordum. Pes etmeden yaşıyordum. Ama hemen her adımında, bir öncekinden daha zor olaylarla mütemadiyen sınanıyordum.

**“Uzaktan kusursuz,
tanıdıkça lüzumsuzsun.”**

Küçük yerlerde büyümek özgüven beslenmesine, küçük yerin büyük adamı olmak da özgüven zehirlenmesine yol açıyor. Benim de yolum bu ikisinin arasında geçmişti. Annemle ben, babamın bizi yerleştirdiği en gözde sitelerden birinde yaşamaya başlamıştık ve benim İstanbul'dayken otel dışında bir yerde görmediğim su birikintisi, bulunduğumuz yerde açık-kapalı havuz ve plaj şeklinde farklı seçeneklerle önüme gelmişti.

Hayat kolaydı, durumumuz iyiydi, evimiz deniz manzaralı, hatta fırtınalı günlerde deniz suluydu. Camlardan tuz temizlemek zorunda kalan annem, giriş katı evinden sonra burada bence daha mutluydu, ama eksikti.

Her şeyin daha kolay ve elimizin altında tüm imkânların olduğu güzel şehrimizde, aile dağılması, kadının tek başına çocuk yetiştirmesi, evlilik içerisinde hak görülen ve hukuki adı boşanma olan bu durum pek bilindik değildi. Önce ahlar vahlar söylenir, sonrasında “Nasıl ya?” denirdi. Tüm programlar ailece, mümkünse sülalece yapılırdı. O, hemen hemen her hafta sonu koşa koşa gitmek istediğim ve okul arkadaşlarımın aileleriyle

katıldıkları otel seyahatlerine biz ya annemin uygun çift arkadaşlarına entegre olarak katılır ya da hiç katılmazdık.

Katılmak mı daha iyiydi, katılmamak mı bunu hâlâ tam bilemiyorum. Bildiğim tek bir şey var, o da pazar günü travması denen şeyin burada başladığı. Cumartesi gecesi 00.00 itibariyle bünyeye yerleşen o eksiklik hissi evlendikten sonra bile geçmemişti. Çocuğum olana kadar pazar günlerinden nefret ettim. Ailece gidilen mangal fotoğraflarına bakamadım. Annemi ise her pazar beni nasıl oyalayacağını bilemeyen biri olarak hatırladım. Başka hiç kimsenin veya imkânın o “tam aile” tablosunu olduramadığını fark ettim, belki de bundandır ki hemen-cecik evlendim ve kendimdeki eksikleri burada tamamlamak istedim.

Boşanmış bir ailenin çocuğu olduğumu buram buram hissettiğim pazar günlerinden sonraki pazartesiler ise benim ödülümdü. Bol arkadaşlı, küçük yerin özgür çocuklarıydık. Hepimizin hayali oradan daha büyük denizlerde yüzmekti. Lise koridorlarında pembe dizi kıvamında yaşadığımız aşkların hayali, hep beraber yaşadığımız üniversite evlerine çıkıyordu. Kimimiz okulun devamı gibi, neredeyse aynı kişilerin olacağı Kıbrıs’ta okumak istiyor, kimimizse gece hayatı ve kafeleriyle ünlü Ankara’da öğrenci olmak istiyordu. Bense tabii ki çocukken elime alıp haber sunduğum deodoranımın hakkını verecek, medyanın can damarı İstanbul’a gelecektim. Babam dönemin en ünlü insanlarından biriydi, elimden tutmasa bile arkasında yürüsem yeterdi. Olmadı... Yürütmedi.

2005 yılında girdiğim, yeteri kadar yaptım düşüncesiyle ve sıraların arasının dar ve küçük olması sebebiyle erkenden çıktığım üniversite sınavından, babamın beklediği gibi kendi mesleğine yakın olmayan bir bölüm çıkmadı; benim de hesabım tutmadı ve açıkta kaldım. Fiziki olarak koltuğun üzerinde,

mantık olarak boşlukta, hayal olarak da İstanbul'da olduğum koskoca üç ay geçirdim. Tüm arkadaşlarım dönemin en kötü üniversitelerine barajın 1 puan üzerinde girip gazetelere çıktı, benim adım hiç çıkmadı. Medya okumam konuşulmadı. Babam tarafından Allah'ın unuttuğu ülkelerdeki dış ticaret, ticaret, matematik gibi şu an bile girsem en az 15 senede mezun olacağım –ki o da şüpheli– bölümlere yönlendirildim.

Oysa ben, anne ve babam aynı evde yaşarken de, silahlar konuşurken de, Antalya'da havuzlarda yüzerken ya da pazar travmaları yaşarken de hayatımın her anında hep aynı hayali kurmuştum: Televizyoncu olacaktım.

**“Bir ihtimal daha vardı,
felaket oldu!”**

Puslu, karanlık bir sabah. Doğduğum güne hiç benzemiyor. Aylardan kasım... Antalya’da, ek kontenjanın son gününde kimseye sormadan yaptığım tercih listem elimde. Fiyatına göre okul seçmişim, öyle diğer arkadaşlarım gibi barajı 1 puanla geçmediğim için de kaliteli okullara girecek kadar iyiymişim.

Arkam bomboş, babam yok. Fiziki olarak zaten hiç olmamıştı ama maddi ve manevi olarak da yok. Annem var, çok inanıyor bana. İnanması keşke nakde dönüştüyse.

Dönemin vergi krallarından birinin kızı olarak İstanbul Ticaret Üniversitesi’ne girişimi gerçekleştiriyorum. Sevinmek, üzülme ve korkmak arasında ince bir çizgideyim. Çok değişik duygular... O günlere döndüğümde bir garip olurum hâlâ. Elimde kitaplarla, “Bari beş yerine dört senelik para ödeyelim” diye hazırlık atlama sınavına çalışmam, herkesin “Deli misin? Hazırlık para demek, asla geçemezsin!” demesi...

Geçtim... Hazırlığı da geçtim, sınıfları da geçtim, ama ben de bittim. Cebinde her zaman fazla fazla tedariki olan Demet,